

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/24/2016
Identifikačné číslo spisu:	6114010209
Dátum vydania rozhodnutia:	06.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6114010209.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci obvineného N. T. , pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné na neverejnom zasadnutí konanom 6. apríla 2016 v Bratislave, o dovolaní obvineného N. T., podanom proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2Tov/7/2014, z 10. decembra 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného N. T. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 5T/14/2014, zo 14. mája 2014, bol obvinený N. T. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona pre skutok že

dňa 18. decembra 2011 v čase okolo 01.00 hod v Banskej Bystrici na ul. Skuteckého v bare „Stará Ponorka“ fyzicky napadol Ing. W. U.. nar. XX. G. XXXX, trvale bytom Q., a to takým spôsobom, že potom ako bol neznámymi osobami kopnutý do hlavy počas zábavy v bare, udrel Ing. W. U. viackrát do oblasti hlavy, následne vyšiel Ing. W. U. pred bar odkiaľ zavolať políciu, kde po krátkej chvíli vyšiel z baru aj N. T. spolu s dvoma ženami, kde sa ho Ing. W. U. opýtal, že kam ide, načo vykročil Ing. W. U. k N. T. s vystretou rukou, na čo N. T. reagoval tak, že bez prípravy udrel Ing. W. U. hlavou do oblasti nosa a udrel ho aj päťou do oblasti tváre, načo Ing. W. U. prepadol cez múrik na schody a stratil vedomie, čím týmto konaním Ing. W. U., nar. XX. G. XXXX. trvale bytom Q. spôsobil zranenia - pomliaždenie hlavy a tváre s otrasom mozgu a krátko trvajúcu poruchou vedomia, hlbokú tržnozmliaždenú ranu ľavého obočia s pomliaždením, krvným výronom a opuchom viečka ľavého oka, tržnozmliaždenú ranu brady vľavo, trojnásobné hlboké tržnozmliaždené rany na zadnej ploche ľavej ušnice, zlomeninu kostí nosa bez posunu úlomkov a podvrtnutie krčnej chrbtice s bolestivým obmedzením jej pohybového rozsahu, kde podľa znaleckého posudku si zranenia vyžiadali práceneschopnosť od 18. decembra 2011 do 7. februára 2012 a znalcom bolo kvalifikované ako zranenie ľahké s obmedzením obvyklého spôsobu života v dĺžke 4 týždňov.

Za to bol odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu jeden rok. Obvinenému súd zároveň uložil povinnosť nahradiť poškodenému Ing. W. U. škodu vo výške 2 153,20 Eur a poškodenej strane - Všeobecná zdravotná poisťovňa pobočka Banská Bystrica škodu vo výške 1 237,12 Eur.

Krajský súd v Trenčíne na podklade odvolania podaného obvineným N. T., rozsudkom, sp. zn. 2Tov/7/2014, z 10. decembra 2014 zrušil rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5T/14/2014, zo 14. mája 2014 v časti - vo výroku o treste a menovanému uložil peňažný trest 2 000 € spolu s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 2 mesiace.

Proti označenému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne podal obvinený N. T. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c, písm. g/, písm. i/ Trestného poriadku. V dovolaní uviedol, k dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku nasledovné: „V prípravnom konaní, ale i v konaní pred súdom sme požadovali vykonať výsluch svedka - vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý trestnú vec vyšetroval vzhľadom na skutočnosť, že svedok G. R. - príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, ktorý bol predvolaný na miesto udalosti a svojou výpoveďou v prípravnom konaní moju výpoveď potvrdzoval a spochybňoval dôveryhodnosť výpovede poškodeného, tak na hlavnom pojednávaní zmenil bez náležitého vysvetlenia a návrh obhajoby na výsluch vyšetrovateľa policajného zboru, ktorý svedka vypočul v prípravnom konaní po zákonomnom poučení za účelom objasnenia motívu a rozporu vo výpovediach svedka bola zamietnutá bez presvedčivého odôvodnenia. Obdobne tak bolo i v prípade súdneho znalca MUDr. D., ktorý na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď z prípravného konania s odôvodnením, že on nevie, čo na polícii podpisoval, ale tak ako je na zápisnici o výsluchu znalca uvedené, tak nevypovedal. Opätovne súd návrh obhajoby na vykonanie výsluchu svedka - vyšetrovateľa zamietol bez presvedčivého a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Tak tomu bolo aj pri ďalších návrhoch obhajoby, vrátane návrhu na výsluch znalcov zo Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o., ktorí vypracovali znalecký posudok, ktorý vyvrátil závery bývalého súdneho znalca MUDr. D.. K dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku uviedol nasledovné: „Ak súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že obžalovaného usvedčujú závery posudku MUDr. D., tak mal súd odstrániť rozpory znaleckých posudkov a nie zamietnuť návrh na vykonanie výsluchu znalcov zo Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o., ktorí posudok vypracovali. Je potrebné konštatovať, že súdny znalec na hlavnom pojednávaní zmenil svoju výpoveď - samozrejme v môj neprospech, pričom nedokázal vysvetliť dôvod zmeny výpovede oproti prípravnému konaniu a uviedol, že čo vypovedal na polícii, on nehovoril vyšetrovateľovi. Návrh obhajoby na vykonanie výsluchu vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý vypočul znalca bol zamietnutý, čím došlo k neodstráneniu rozporov vo výpovediach a prvostupňový súd nevykonaním tohto úkonu vyhodnotil dôkaznú situáciu v môj neprospech. Je potrebné uviesť, že rozpory znaleckých posudkov lekárskej správy o spôsobe liečby poškodeného majú vplyv aj na posudzovanie právnej kvalifikácii skutku. Z vyššie uvedených dôvodov rozsudok z 10. decembra 2014, rozsudok zo 14. mája 2014 sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku). Súčasťou práva na obhajobu je nielen podávať opravné prostriedky, ale aj na podstatné argumenty uvedené v odvolaní dostať primeranú súdnu odpoveď. V dôsledku posledne uvedeného bolo zároveň zásadným spôsobom porušené moje právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/) Trestného poriadku. Mám za to, že právne názory tak krajského súdu v rozsudku z 10. decembra 2014 ako aj okresného súdu z 14. mája 2014 sú v rozpore s vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami z nich vyplývajúcimi, resp. z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnení súdnych rozhodnutí nevyplýva, a preto sú ľubovoľné a nepreskúmateľné“. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku obvinený v dovolaní odôvodnil v podstate takto: „Súd má preukázať a dokázať všetky znaky trestného činu, čo v mojom prípade, objektívna stránka, subjekt a ani subjektívna stránka tohto trestného činu preukázaná nebola. Avšak subjektívna stránka skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, si podľa Trestného zákona vyžaduje úmysel, teda úmysel páchatel'a musí smerovať k ublíženiu na zdraví, pričom týmto úmyslom musí páchatel' disponovať určitý časový úsek a musí byť súdom jasne preukázaná tak ako aj motív konania páchatel'a. V mojom prípade sa však subjektívna stránka, úmysel ako ani motív orgánmi činnými v trestnom konaní ako ani súdmi nepreukázala, a ani sa nemohla preukázať, lebo neexistuje. Tak ako som vypovedal ja ako i svedok U. a

ďalší, ku stretu s poškodeným som prišiel bez môjho úmyslu ublížiť poškodenému, ku kontaktu s poškodeným došlo náhodou, keď som sa snažil vymaniť zo zovretia, a prudkým trhnutím tela som zasiahol predtým stojaceho poškodeného, čomu by zodpovedalo zranenie nosa poškodeného. Išlo však z mojej strany o neúmyselné konanie tak, ako som to vo svojich výpovediach viac krát uviedol“. V závere obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a zrušil vyššie uvedené rozsudky v časti výroku o vine a treste a výroku o náhrade škody ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na ne nadväzujúce a aby prikázal prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica. Nasledovne: „K dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku vo vzťahu k návrhu na vypočutie vyšetrovateľa Policajného zboru mám za to, že samosudca správne vyhodnotil dôkaznú situáciu a zamietol tento návrh obhajoby. K námietke k výpovedi znalca MUDr. D. uvádzam, že výpoveď znalca v prípravnom konaní bola vykonaná za aktívnej prítomnosti obhajcu obžalovaného, ktorý nielenže bol prítomný pri týchto výsluchoch a podpisovaní zápisníc, ale dokonca po udelení možnosti klásť otázky aktívne viedol uvedené výsluchy. Tak isto na hlavnom pojednávaní bol znalec MUDr. D. vypočúvaný za stálej prítomnosti obhajcu, pričom mu boli kladené zo strany obhajcu aj otázky. K námietke, že bol zamietnutý návrh obhajoby na vykonanie dôkazu, a to znaleckého posudku Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o., ohľadom výzvy na písomné oznámenie návrhu na vykonanie dôkazov a nasl. Nad rámec k námietkam obhajcu vo vzťahu k ním predloženému znaleckému posudku č. 75/2014 od Znaleckej lekárskej komisie, s.r.o., Zvolen, poukazujem že uvedený posudok vychádzal z výpovedí len štyroch osôb a lekárskeho správ, pričom mám za to, že tento posudok vzhľadom na rozsah podkladov predložených na jeho vypracovanie nemôže byť objektívny, pretože nemal vstupné informácie v rozsahu zabezpečených dôkazov. I napriek tomu je možné konštatovať vo vzťahu k mechanizmu vzniku zranení, že tento sa zhoduje so závermi súdneho znalca MUDr. D.. K dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku uvádzam, že nie je možné sa stotožniť s tvrdením obžalovaného, že neboli odstránené rozpory, ktoré vznikli tým, že nebol akceptovaný znalecký posudok zo Znaleckej lekárskej organizácie, s.r.o., a výsluch znalcov, ktorí ho vypracovali, nakoľko mám za to, že rozpor medzi závermi uvedených posudkov nevznikol, znalec tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní sa dostatočným spôsobom a v plnom rozsahu vyjadril k záverom svojho znaleckého posudku, a to aj s prihliadnutím na zabezpečené dôkazy, či už v prípravnom konaní alebo zabezpečené dôkazy na hlavnom pojednávaní, ako aj vo vzťahu k argumentácii obhajoby. K dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. i/ Trestného poriadku, k námietkam, ktorými sa poukazuje na to, že chýba subjektívna stránka, úmysel, ako aj motív obžalovaného uvádzam, že produkovanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní bolo dostatočne preukázané, že zo strany obžalovaného došlo k úmyselnému konaniu, ktorého charakter je daný nielen výpoveďou poškodeného Ing. W. U., ale aj ďalších svedkov, a to J. Y., W. Q. a pod. Uvedenému zodpovedajú aj závery znaleckého posudku. Výpoveď obvineného v danom prípade, že išlo o neúmyselné konanie hodnotím ako výpoveď účelovú v snahe vyhnúť sa trestno-právnej zodpovednosti za uvedený čin. Na základe vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že dovolacie dôvody nie sú dané, preto navrhujem, aby bolo predmetné dovolanie Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté už na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.), obsahuje odôvodnenie (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a dospel k záveru, že nie je možné o dovolaní rozhodnúť v súlade s návrhom obvineného, pretože je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V prvom rade najvyšší súd poznamenáva, že v zmysle § 385 Tr. por. je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012 - I).

S ohľadom na uvedené nebol najvyšší súd oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by si tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomoci vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Tr. por.) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Tr. por.). Preto najvyšší súd podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Tr. por. bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ Trestného poriadku.

Z argumentov obvineného v dovolaní k týmto dovolacím dôvodom vyplýva, že tieto odôvodňuje jednou a tou istou skutočnosťou odmietnutím návrhov na doplnenie dokazovania (výsluchom vyšetrovateľa a výsluchom znalcov za účelom odstraňovania rozporov vo výsluchoch svedka G. R. a znalca MUDr. Dókuša v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní - písm. c/, tak i rozporov v znaleckom dokazovaní - písm. g/). Kumuláciu jednej a tej istej skutočnosti na odôvodnenie dvoch dovolacích dôvodov nemožno akceptovať, pretože inak by napríklad rozhodnutie súdu v nezákonnom zložení (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku) zároveň odôvodňovalo i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, a podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Princíp špeciality toho ktorého zákonného ustanovenia platí i v dovolacom konaní, a preto najvyšší súd konštatuje, že naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku nebolo v dovolaní podložené vecne a ani relevantne, a preto nezistil jeho naplnenie, a to aj s ohľadom na to, že zamietnutie (arbitrárne) návrhov na doplnenie dokazovania môže predstavovať len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom, nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku. Nevykonanie (svojvoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

Možno súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí - neodôvodní v uznesení o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272

ods. 3 Trestného poriadku, (ktoré uznesenie sa len vyhlási a zaznamená do zápisnice o hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí a písomne nevyhotovuje) zrozumiteľným, úplným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu.

Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku.

V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru a konštatuje, že v trestnom konaní (postupom orgánov činných v trestnom konaní či súdov) nedošlo k porušeniu procesných pravidiel dokazovania.

Najvyšší súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Tiež si treba uvedomiť, že súd nie je povinný vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd konštatuje, že okresným súdom odmietnutý návrh obvineného na doplnenie dokazovania (výsluchom vyšetrovateľa a znalcov za účelom odstránenia rozporov v ich záveroch), a tým nevyhovenie jeho požiadavke na ďalší postup súdu pri dokazovaní podľa jeho predstáv, nevyvolalo pre obvineného negatívne ovplyvnenie práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti/) a práva na obhajobu (špeciálne) tak, aby tento postup súdu mohol byť považovaný za taký nedostatok súdneho konania, ktorý by oprávňoval najvyšší súd vysloviť naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a s ohľadom na vyššie uvedené ani podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd uzatvára, že z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania nevyplyva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

Ďalej je potrebné doplniť, že právo na obhajobu je zakotvené v článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v článku 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd i v článku 6 ods. 3 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Dohovoru a v neposlednom rade v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbrani medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu, je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Najvyšší súd konštatuje, že v postupe súdov nižších súdov nezistil zásadné a ani bežné porušenie práva

na obhajobu obvineného N. T..

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu obvinený vidí v tom, že v jeho konaní absentuje motív a subjektívna stránka - úmysel spôsobiť inému ublíženie na zdraví. Z jeho strany totižto išlo o neúmyselné konanie.

K tomu najvyšší súd uvádza, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku) ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený N. T. spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, z ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkových podstat označených prečinov. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Preto najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci nezistil naplnenie žiadnych dovolacích dôvodov, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.